

Rai Ferrer exposa les "Onomatopeyas"

Durant els mesos de gener i febrer n'ha presentat una mostra al Col·legi

Des del 15 de gener s'exposa al Col·legi de Periodistes una mostra representativa de l'obra de Rai Ferrer, periodista gràfic que col·labora habitualment a *Capçalera*. Amb aquest motiu, Javier Tomeo ha escrit un text sobre l'obra d'aquest il·lustrador tan conegut dels lectors d'aquesta revista.

—Javier Tomeo—

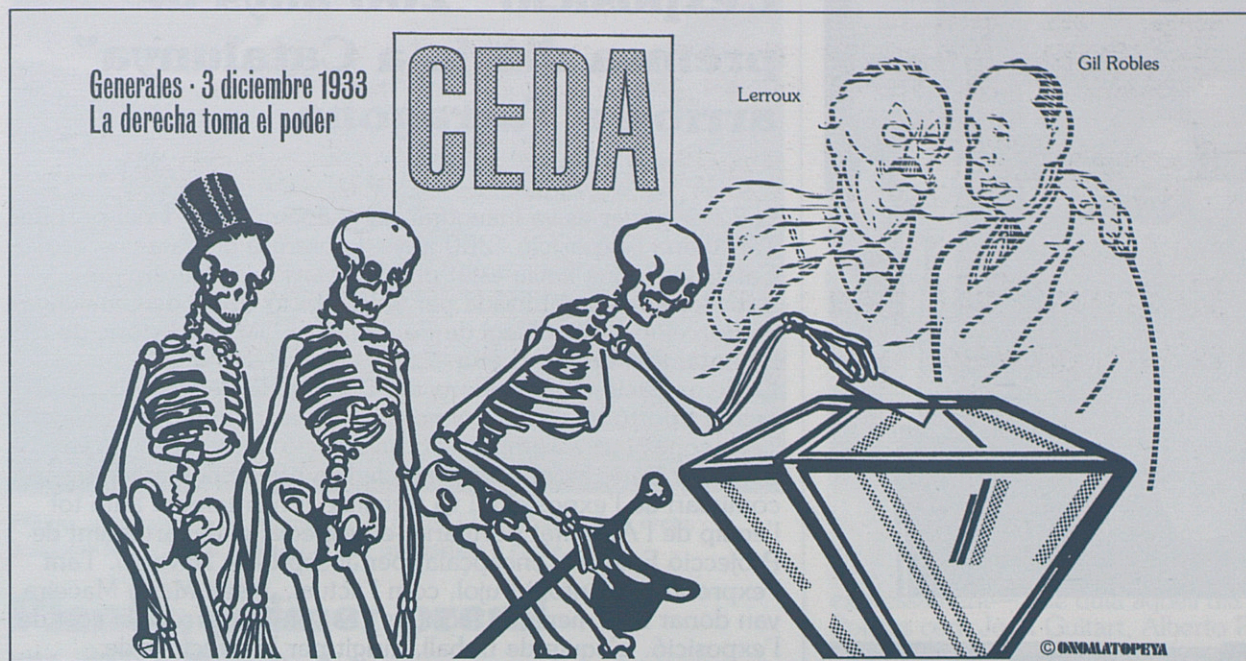
Des de fa molts anys estem vivint en plena civilització de la imatge. Allò visual és el que preval al nostre temps. Ho va dir anys enrera l'escriptor francès René Huyghes al seu *Dialogue avec le visible*. La nostra època està abandonant a poc a poc la cultura de la lletra impresa per introduir-nos, cada vegada amb més convicció, en l'anomenada "civilització de la imatge".

Una imatge que s'ofereix sovint potenciada per la màgia del so. Imatge i so constitueixen un front comú, coercitiu, pràcticament invencible, que indica a àmplies masses de la població quines són les seves opcions en un univers cada cop més complex i ric en possibilitats d'elecció. Ningú no pot negar, per tant, el poder coercitiu de la imatge, que en els seus millors exemples determina no solament les nostres preferències materials, sinó també les nostres orientacions artístiques o polítiques, que en un principi podrien semblar al marge de qualsevol intent de manipulació.

Ens referim, òbviament, a la imatge que arriba en ajuda dels qui, en una societat tan vertiginosa com la nostra, manquen de temps suficient per realitzar per si mateixos les diverses interpretacions i valoracions, però que, no obstant això, haurien d'estar constantment avisats o informats.

—Amb Lluís Díaz i Josep Solà va fer bo l'axioma que diu que una imatge val més que mil paraules—

Imatge, doncs, entesa, en paraules de Gillo Dorfles, com una “sol·licitació visual artificial” encaminada a despertar en l’home determinats efectes, i que s’ofereix als destinataris de forma quintaessenciada, resumida i desproveïda d’oripells gratuïts i retoricismes vans, que poden confondre els qui únicament poden elegir, i a més a més amb certa rapidesa, una opció determinada.

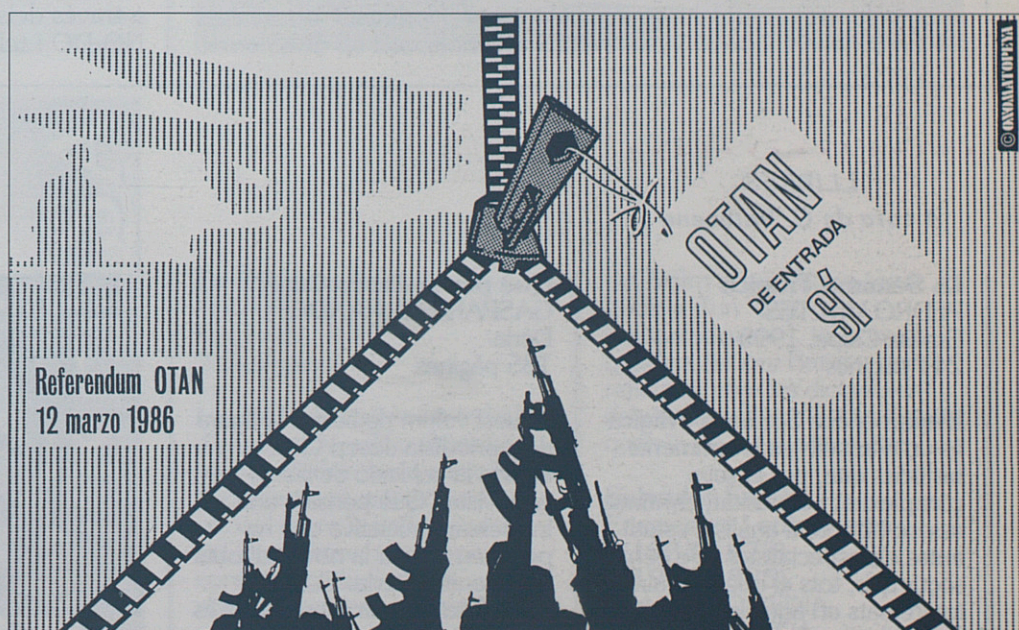
Fa temps que Rai Ferrer treballa en el camp de la imatge i del grafisme. Ens vam conèixer anys enrera, entestats tots dos, junt amb altres amics entranyables, en aventures editorials que, per a nosaltres, tenien més de romàntiques que de crematístiques. Eren temps de sembra, d’esperances, de possibilitats. Temps amb moltes coses per fer i per demostrar, en els quals, però, Rai demostrava ja a tots la seva insubornable vocació per al món de la imatge i de la comunicació visual.

Van ser moltes les coses que vaig aprendre al seu costat, especialment les que fan referència al camp de la semàntica visual. Em va ajudar a descobrir el poder màgic de la imatge, i la fertilitat de l’ull com a receptor de missatges impactants. Després, la vida ens va portar per diferents camins. Rai Ferrer va perseverar en el seu i es va perfeccionar cada vegada més, tot mantenint encesa la sagrada flama de la seva independència, quan tan senzill li hauria estat pujar al carro dels fàcils consumismes.

Ara fa vint anys va crear amb Lluís Diaz i Josep Solà el col·lectiu Onomatopeya. Van fer moltes coses junts. Col·laboraren en nombrosos diaris i revistes durant els delicats temps de la transició. Tots plegats van fer bo l’axioma que diu que una imatge val més que mil paraules. Onomatopeya, però, va tenir greus problemes amb determinats estaments del país, encara poc acostumats a la llibertat d’expressió.

Rai Ferrer, historiador i periodista alhora,

continua ara el seu camí en solitari com a Onomatopeya. Tanmateix, avui com ahir, Onomatopeya continua fidel als principis i als objectius que es va marcar als seus inicis. La veu “onomatopeia”, com tots sabem, significa imitació del so d’una cosa en el mateix vocable que l’expressa. En el cas de Rai Ferrer la seva Onomatopeya significa, especialment, imatge intel·ligent, sensible i quintaessenciada de qualsevol manifestació vital. Una imatge que ens ajudi a entendre en profunditat —en el temps més breu possible— el món que ens envolta i que cruelment —com un monstre que mai se sent satisfet— es troba sempre pendent de les nostres decisions i eleccions. ●

—Les seves imatges sensibles i intel·ligents ajuden a entendre en profunditat el món que ens envolta—